

[Victor Pürschel.]

uden videre Højesteret med Højesteretspræsidenten eller omvendt — ligesom man nu vil. Men det er jo ganske uberettiget — ganske uberettiget. Derfor er det ogsaa helt ved Siden af, naar det ærede Medlem taler om, at Udvalget ikke har følt sig kompetent til at optage Diskussionen med de Herrerovre paa den anden Side af Christiansborg Slotsgaard. Hvad skal det betyde at etablere dette Modsætningsforhold mellem Rigsdagen og Højesteret? Hvad skal det tjene til, og hvad er Berettigelsen til at gøre det? Hvad er Formaalet med det? Vil det ærede Medlem ikke forklare mig: Hvad er Formaalet med et Forsøg paa at etablere et Modsætningsforhold mellem Rigsdagen og Højesteret?

Jeg kommer saa til, hvad der staar paa Sp. 4927. Dér tales der om Lægdommerne i Genoptagelsessager, og det fremhæves dér af Ordføreren, at der er Tale om Umiddelbarhed ved Bevisførelsen, og at det er dette, der skal forklare Berettigelsen af at tage Lægdommere med. Hertil er nu at sige, at de Sager, som skal behandles her, kun i ringe Grad giver Anledning til Umiddelbarhed, for de skal forelægges skriftligt; man indhenter en skriftlig Erklæring, og kun hvis dette ikke er tilfredsstillende, hvis der er Modsætning, kun da kan der komme Bevisførelse frem. Det er min Tro, at de allerfleste af disse Sager vil blive afgjort paa skriftligt Grundlag, og derfor vil der slet ikke blive Tale om Umiddelbarhed. Men Umiddelbarhed er jo den almindelige Begrundelse for Anvendelse af Lægmand, og det er vel det, der har faaet det ærede Medlem til at nævne det her.

Sp. 4928 øverst tales der om, at Suppleanterne for de Lægmand der skal være i Retterne, kun skal beskikkes for 2 Aar i Modsætning til de egentlige Medlemmer af Domstolen, der skal beskikkes for 10 Aar, idet man siger, at der kan gaa saa lang Tid, inden de kommer i Funktion, at deres Egnethed kan være gaaet tabt. Dertil er at sige, at det meget godt kan tænkes, at de virkelige Medlemmer kommer i samme Situation, for der vil godt kunne gaa flere Aar, inden der kommer en Sag af den Beskaffenhed for Retten — det fremgaar af den Statistik, der foreligger ved Lovforslagets Fremsættelse.

Naar det ærede Medlem taler om, at man skal have Bevisbedømmelsen underkastet en ny Prøvelse, saa rører han ved et stort principielt Spørgsmaal, som efter min Mening ikke er tilstrækkeligt gennemdrøftet i Udvalget. Det er nemlig saaledes,

at i og for sig er den principielle Indstilling jo den, at hvor Lægmand medvirker, er der egentlig kun een Bevisbedømmelse. Det ser vi klart i Nævningssager, hvor Bevisbedømmelsen er afsluttet med Nævningetingets Behandling — bortset fra det Tilfælde, at man udskyder en Sag til fornyet Nævningetingsbehandling. Men ved Indførelsen af Domsmandsinstitutionen har man for saa vidt aabnet Adgang til en ny Bevisbedømmelse — men det er ogsaa kun *for saa vidt*; for det, der sker ved Appellen til en Domsmandsret, er jo, at man forelægger hele Beviset paa ny, og det er altsaa for saa vidt ikke en ny Bedømmelse, men en ny Bevisførelse, og det, man her vil, er altsaa at skabe en ny Bedømmelse af det een Gang førte Bevis, som ikke i og for sig gentages. Det er et meget stort Spørgsmaal, om dette overhovedet er muligt at gøre med den Form for Bevisførelse, vi nu har, hvor man sikrer meget lidt af Beviset. Det er derfor en af de Ting, der burde have været meget nøje overvejet, men det kommer jeg til senere igen.

Sp. 4932 taler det ærede Medlem saa om Dommerforeningens Henvendelse og siger, at der i den Henvendelse er rettet Bemærkninger til Udvalget om det forhastede Arbejde, Udvalget har gjort. Jeg har læst denne Henvendelse igennem, men jeg ser ikke, at der noget Sted staar noget om et forhastet Arbejde. (Ordføreren [Hartvig Frisch]: Det fremgaar af den mundtlige Henvendelse, det var den Dag, jeg talte). Ja, det ved jeg ikke. (Ordføreren [Hartvig Frisch]: Det er den mundtlige Henvendelse). Naa, ja, ja, men i hvert Fald vil jeg gerne sige, at efter mit Skøn — det kommer jeg til senere — vilde det have været berettiget at sige det, men der staar altsaa ikke noget i den skriftlige Henvendelse. Men derom er vi altsaa enige, og det, det ærede Medlem har sigtet til, er altsaa den mundtlige Henvendelse. Jeg kan ikke huske om Ordet „forhastede“ dér er blevet brugt — jeg tør ikke benægte det — det staar ikke saaledes for min Erindring. Men senere siger man,

„at Citatet i Dommerforeningens Skrivelse vedrørende Professor Poul Andersens Udtalelse i „Ugeskrift for Retsvæsen“ synes tilmed direkte misvisende, idet det støtter sig paa Udtalelser af Professor Poul Andersen mod det oprindelige Lovforslag“.

Ja, dertil er at sige, at det, Dommerforeningens Bestyrelse siger i sin Henvendelse, idet den henviser til Professor Poul Andersens Udtalelser, er, at Bestyrelsen maa mene,